

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XXIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

THEMA XXVIII.

Hiob. 7.

Militia vita hominis. Dies mercenarii.

Thematis huius Dispositionem vide supra in I, parte Promptuarii, Classe V. Numero VI. pagina 341.

THEMA XXIX.

Hiob. 5. v. 17. & 18.

Beatus qui corripitur à Domino. Itaque non reprobes correptionem Domini. Quia ipse vulnerat & medetur, &c.

DISPOSITIO.

Verba sunt Eliphaz Themanitis, amici Hiobis & viii alioquin non exiguae auctoritatis Qui licet in principali statu controuersiae, disputans cum Hiobo, errauerit, dum ipsum propter certum & singulare aliquod commissum scelus sic à Deo flagellari affirmaret: tamen in aliis (praesertim de Deo) vere & eleganter disserit, adeo vt Paulus Apostolus verba huius Eliphaz, ex hoc ipso capite allegare non fuerit dedignatus, 1. Cor. 3. v. 9. Comprehendit astutos in astutia sua Et conuenit hic insignis locus cum multis aliis scripturae locis. Quae vers. 17. leguntur, congruunt cum his quae Prou. 3. v. 11. & Heb. 12. v. 5. habentur.

Quae vero vers. 18. leguntur, conueniunt cum his, quae Deut. 32. v. 39. & 1. Sam. 2. v. 6. habentur. Itaque haec sententia Eliphaz Spiritus sancti verbis plane est conformis.

Est autem illius propositio, Non a gre ferendam correptionem Dei. Huius sui affirmati tres afferit rationes grauiissimas.

Quia igitur vix quicquam est, quod difficilius sibi persuaderi paritur caro nostra, quam hoc ipsum, vt a quo animo ferat calamitates: agite, nos iam argumenta

F

per

persuadendi ab Eliphaz proposita, sigillatim, ac breuiter excutiemus, atque ad nostrum vsum accommodabimus.

I. Pars.

Ne auerferis aut ægre feras, vel reprobas aut abiicias, vel vt est in Hebr. Prou. 3. vers. 11, ne fastidias correptionem Dei omnipotentis, ait Eliphaz. Non pauca in his verbis latent.

Primum hoc vult, Non ab hominibus esse istam correptionem, sed ab *omnipotente* Deo. Ideoque neminem debere, imo nec posse etiam quenquam, ipsius voluntati resistere. Serra enim nihil valet contra trahentem. Esa. 10. v. 25. nec lutum quicquam potest contra figulū. Esa. 45. v. 9.

Iraque humiliter nos sub manum Dei omnipotentis mittere decet.

Quod si maxime quis indignari: & contra Deum insurgere velit, nihil efficiet. Coram ipso enim nihil sunt omnes homines. Esa. 40. v. 15.

Deinde vero, ait, est castigatio Dei paterna: non est poena talis quæ exitium afferat.

In Hebræo idem verbum est hoc loco, quod & Prouer. 3. vers. 11. & significat proprie correctionem. Hoc ergo vult, in bonum cedere homini illam flagellationem Dei, quia sic corrigatur & emendetur: cum soleat alioquin (extra poenas & calamitates diuinas) lasciuire & errare. Huc pertinet id Jerem. 31. vers. 18. Sicut iuenculus indomitus eruditus sum. Et vers. 19. Sic sapientior factus egi Poenitentiam Psal. 119. vers. 67. Antequam humiliarier errarem.

Quod si maxime non correctionem tantum, sed & poenam irrogatam velimus intelligere (vbi in Hebræo quoque alterum vocabulum est [*inrepar*] & hoc loco, & Prou. 3. v. 11.) tamen nec hanc quidem possumus aut debemus detrectare. Quia peccatis illam promeruimus. Quin igitur potius cum Propheta dicimus. Iram Domini portabo, quin peccaui illi. Mich. 7. v. 9.

II. Pars.

II. Pars.

At quanta, inquis, est infelicitas, sic affligi à Deo, sic premi, sic flagellari? Quis non fastidiat illas pœnas? Quinimo, Beatus ille, quem sic castigat Deus. Cui etiam a titulatur Iacobus cap. 1. vers. 12. Beatus vir, qui suffert tentationes.

Mallet ego, ais, esse infelix? & carere tribulationibus? Noli. ò quisquis es, sic desipere.

1. Quomodo enim non sic beatus, qui filius Dei est? At filium non agnoscit Deus, nisi quem castigat. Cæteros pro spuris habet. Vide Heb. 12. v. 8.

2. Quis non cupiat diligi à Deo? At quem diligit castigat. Prou. 3. v. 11. Heb. 12. v. 6.

3. Beatus qui paterne corripitur, ne pereat cum mundo. 1. Cor. 11. vers. 32. Bonum itaque quod humiliasti me. Psal. 119. vers. 71. Et diligentibus Deum omnia in bonum. Rom. 8. v. 28.

Contra vero infelices sunt, quibus parcit Deus, licet videantur felicissimi in mundo.

Etenim faginantur vt maacentur. Jer. 12. v. 3. Tolluntur in altum, vt lapsu grauiori ruant. Psal. 73. v. 18. Sicut oues in inferno. Mors depascet eos Ps. 49. v. 15. Ideoque beatus hic affligi, hic vri, hic premi, vt illic nobis parcat.

Exempla scripturæ, si velimus commemorare, quomodo Deus semper afflixerit sanctos suos, & charissimos filios, dies deficeret. Vide historiam Iosephi, Moïsi, de quo Num. 12. v. 3. Dauidis, Pauli, 2. Cor. 11. v. 23. & omnium Apostolorum 1. Cor. 4. v. 11.

III. Pars.

Non sic castigat vt perdat Dominus, sed potius vri uet. Hoc est quod hic subiicitur, Vulnerat & medetur, percutit & sanat. Hoc ipsum est quod Paulus nobis magnæ consolationis proposuit argumentum 1. Corint. 10. v. 13. Fidelis Deus non sineas ultra vires tentari. Et huc

pertinet id etiam, 2. Cor. 4. v. 9. & seqq. Premimur & non angimur Laboramus, non destituimur: non deserimur, non perimus, &c. *Er machtes nicht allzu grob vnd g bt darben allzeit das Auskommen.* Hoc eleganti similitudine exprimitur Esa. 28. v. 26. & seqq. Ad inferos ducit & reducit 1. Sam. 2. v. 26. Mortificat. & viuificat. Deut. 32. vers. 39. Vide horum Thematum Dispositiones, supra in hac secunda parte Promptuarii, Num. XIV. & XIX.

Quis itaque, charissimi, ne ferreus sit, non moueatur his rationibus, vt dicat id Hof. 6. v. 1. Venite, ad Domum conuertamur, percussit & sanabit nos. Quis non ita se submitrat voluntati diuinæ, vt dicat: Fiat voluntas tua. Ipse Dominus faciat quod vult. 1. Sam. 3. v. 18. Præsto sum, faciat quod lubet, 2. Sam. 15. v. 26. Bonum est verbum Domini. Esa. 39. v. 8. Nō sicut ego volo. Matt. 26. v. 39. & 42.

F I N I S.

T H E M A XXX.

Hiob. 10. v. 9.

Memento queso, quod ex luto feceris me, & in puluerem reduces me.

D I S P O S I T I O.

In hoc capite Hiobus eleganter depingit creationem & formationem hominis, factam ipsius Dei manibus. Et conqueritur, quod Deus tam cito velit destruere ipsum, ac si non meminisset. Hiobum esse factorem ipsius Dei. Scio, inquit, quod hæc abscondas in corde tuo. *Da thust nicht als ob wir dein G. schöpff weren;* & tamen de eo cogitas. Ego autem illud in memoriam reuocabo tibi. Inter cætera itaque proponit Hiobus hæc paucula, quæ prælegimus, verba: quibus originem & finem hominis ostendit.

Cum autem non parum facere possit ad doctrinam nostram, si hæc duo sæpius accurare meditemur, agite, nos